

περιέχουσιν αξιολόγους δυνάμεις, συντελοῦντα πρὸς πάντων εἰς θεραπείαν τῶν πασχόντων ἐξανθηματικά νοσήματα.

Σ. ΛΑΝΑΕΡΕΡ.

ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΠΑΛΙΜΒΙΩΣΙΣ.

—000—

Τὸ 1826 ἔτος, γαλλικαί τινες ἐφημερίδες ἀνήγγειλαν σπουδαίονσαι, ὅτι ἀνθρώπος τις παραχωσθεὶς ὑπὸ τῆς χιόνος, ἐξῆσεν ὑπ' αὐτὴν 170 ὀλόκληρα ἔτη (*). Ὁ ἀναγνώστης ἐννοεῖ ὅτι τὴν παλιμβίωσιν ταύτην δὲν τολμῶμεν ν' ἀναγγεῖλωμεν καὶ ἡμεῖς μετὰ τῆς αὐτῆς σπουδαιότητος θέλομεν ὅμως διηγηθῆ ἄλλην τινά, τόσῳ πλέον περιέργον καθόσον εἶναι ἀληθές, συμβῆσαν πρὸ δύο μόλις ἐτῶν εἰς τὴν Ῥωσίαν.

Ὅσοι ἐπισκέρθησαν τὸ Κράτος τοῦτο ἐνθυμοῦνται ὅτι οἱ χωρικοὶ ἀναμένουσιν ἀνυπόμονοι τὸν χειμῶνα. Ὡς εὐφραίνει τὴν καρδίαν ἡμῶν ἡ ἐπανοδὸς τῶν χελιδόνων, οὕτως εὐφραίνει αὐτοὺς ἡ χιών· καὶ δικαίως· διότι αἱ βροχαὶ τοῦ φθινοπώρου εἶναι τόσον πολλαὶ καὶ ῥαγδαῖαι, ὥστε κατακλύζονται οἱ ἀγροὶ, καὶ αἱ ὁδοὶ καταντῶσιν ἄβυσσοι. Μόλις ὅμως φθάσῃ ὁ χειμῶν, καὶ πάντα ἀλλοιοῦνται· ὁ βόρβορος καὶ τὰ λιμνάζοντα ὕδατα ἐκλείπουσιν ὑπὸ τὸν πάγον, τὸ ἔδαφος γίνεται στερεόν, καὶ ἐπανερχεται ἡ κίνησις τῶν ἀνθρώπων, τῶν ζώων καὶ τῶν ὀχημάτων. Καὶ αἱ περιηγήσεις δὲ αὐταὶ εἶναι εὐχρηστοὶ ἐν ὥρᾳ χειμῶνος, ὅσῳκις ὁ οὐρανὸς εἶναι γαλήνιος· ἐὰν ὅμως πνέῃ ἄνεμος, τότε ὑπάρχει κίνδυνος· διότι ἡ χιών συσσωρευομένη σκεπάζει καὶ ἀνθρώπους καὶ ἁμάξας καὶ ζῶα. Πολλὰκις ὁ ἄνεμος ἐνούμενος μετὰ τῆς χιόνος εἰς τὰ μεσημβρινὰ παράλια τῆς Ῥωσίας, ἐξεγείρεται τοσοῦτω σφοδρὸς, ὥστε φέει ὀλεθρον εἰς ὀλόκληρα ποιμνία προβάτων ἢ ἀγέλας ἵππων. Τὰ ζῶα ταῦτα παλαίουσι πρὸς τὸν κίνδυνον, καὶ ὑπακούοντα εἰς τὸ ἔμπροσθεν αἶσθημα τῆς ἰδέας συντηρήσεως, συνθλίβονται καὶ ἀγωνίζονται νὰ συνυποστηρικθῶσι ὅπως σωθῶσιν· ἀλλ' ἀδυσώπητος ὁ ἄνεμος ὥθεϊ αὐτὰ πρὸς τὴν θάλασσαν, καὶ τὰ κατακρημνίζει εἰς αὐτὴν ὀλισθαίνοντα ἐπὶ τοῦ πάγου.

Οἱ ἄνεμοι οὗτοι καλοῦνται εἰς τὴν Ῥωσίαν μέτελ ἢτοι σαρωταί· οἱ χωρικοὶ ὅμως ἀφῆροῦσι καὶ τοὺς δεινοτέρους, οὐτ' ἀποθαρόνουνται ἢ καὶ ταράσσονται τὴν ὥραν αὐτὴν τοῦ κινδύνου. Τὸ ἐρεξῆς γεγονός προσμαρτυρεῖ τὴν ἀλήθειαν ταύτην, καὶ

διὰ τοῦτο τὸ διηγούμεθα ἀπαρράλλακτως ὡς συνέβη, χωρὶς προσθήκης.

Τὴν 27 Νοεμβρίου 1854, νέος τις χωρικός, κάτοικος τοῦ χωρίου Ζωϊκινιτσόφ, ἐν τῷ νομῷ Κούρσκ, ἐστάλη εἰς τὴν πόλιν ὑπὸ τοῦ πατρὸς του ἵνα πωλήσῃ ἀγγεῖα ἅτινα ἐφόρτισεν εἰς ἁμάξαν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ καιρὸς ἦτο αἰθριὸς ἐφθάσεν εὐτυχῶς εἰς τὴν πόλιν. Ὅτε ὅμως ἀπεφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ, μόλις ἐξῆλθε, καὶ ὁ οὐρανὸς κατακλύφθη ἀπὸ νέφης μετ' ὀλίγον δὲ ἤρχιτε νὰ πίπτῃ καὶ χιών, τὴν ὁποίαν συνώδευσεν ἄνεμος, ὅστις γενόμενος βαθμηδὸν βιαϊότερος, κατέστη τοσοῦτω λαύρος, ὥστε, δικαιολογῶν τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ἤρχισε νὰ σαρῶνῃ τὴν πεδιάδα. Ὁ νέος χωρικός ἠναγκάσθη τότε νὰ ἐλαττώσῃ τὸν δρόμον του· καὶ ἐπειδὴ ἡ χιών κατακάλυψε τὰ κλαδιά τῶν ἐλατῶν τὰ ὅποια ἐ χρησίμευσαν ἀντὶ σημείων, ἀπεπλανήθη. Κατέβη λοιπὸν ἀπὸ τὴν ἁμάξαν, καθόσας μάλιστα καὶ τὸ ὕψος κατέστη ὀξυτάτον, καὶ σύρων τὸν ἵππον ἐβλάψε πρὸς ἀναζήτησιν τῆς ὁδοῦ· ἀλλ' αἶφνης κατεβυθίσθη εἰς τὴν χιόνα, μετ' αὐτὸν δὲ καὶ τὸ ὑποζύγιον καὶ τὸ ὄχημα. Μαρταίως ἠγωνίσθη νὰ τὰ ἀναπύρῃ· ὁ ἄνεμος τοσοῦτω ἦτο ἀκατάσχετος ὥστε, ἵνα μὴ τὸν ἀφαρπάσῃ, ἐκρατεῖτο ἀπὸ τὴν ἁμάξαν. Εἶδε λοιπὸν ὅτι προτιμότερον ἦτο νὰ περιμένῃ ἐκεῖ τὴν ἐπιούσαν· καὶ ἀποζεύξας ἔδρασε τὸν ἵππον εἰς μίαν τῶν πλευρῶν τῆς ἁμάξης, αὐτὸς δὲ ἀναβὰς εἰς αὐτὴν ἐξηπλώθη ὡς ἂν ἦτο ἡ θερμάστρα τῆς καλύβης του. (Ὡς γνωστὸν οἱ χωρικοὶ τῆς Ῥωσίας κοιμῶνται ἐπὶ τῶν θερμαστρῶν.) Πρὶν δὲ πλαγιάσῃ ἀπέβαλε τὰ ὑποδήματα καὶ τὸν πῖλον, καὶ τὰ ἔθηκεν ὑπὸ τὴν κεφαλὴν του, καὶ μετὰ ταῦτα ἐσκεπάσθη μετ' ὁ κατάνυόν του. Οὕτω πως ἐπέρασεν ὅλην τὴν νύκτα. Ἐποαύτως καὶ εἰς τὴν Σιβηρίαν οἱ χωρικοὶ, ὅσῳκις ταξιδεύοντες εὐρίσκονται τὸ ἐσπέρας εἰς τόπον ἀκατοίκητον, σκιάπτουσι τὴν χιόνα, ἀνοίγουσιν εἰς τὰ πλάγια εὐρυχώρους ὁπάς, ἐξαπλώνονται εἰς αὐτάς ὀράσσοντες τὰς εἰσόδους διὰ σκεπασμάτων, καὶ κοιμῶνται θερμότατα.

Ὅτε ὁ νέος χωρικός ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς, εἶδεν ὅτι ἦτο χιονοσκεπαστός· καὶ κόψας κλαδίον λίθου ἀπὸ τὴν ἁμάξαν, ἐσκάψε τὴν ὑπὲρ αὐτὸν χιόνα, πυκνοτάτην ἤδη οὖσαν. Καταρθώσας δὲ νὰ ἐκβάλῃ τὴν κεφαλὴν, εἶδεν ὅτι εἶχε μὲν ἀνατεῖλαι ζοφερός ὁ ἥλιος, ἀλλ' ὅτι ὁ σαρωτής ἐξηκολούθει πνέων σφοδρὸς. Ἐπλαγίασε λοιπὸν ἐκ νέου, καὶ πολλὰκις ἐγύρισεν ἵνα πλατύνῃ τὸ περὶ αὐτὸν κοινὸν διάστημα. Μετὰ τινος ὥρας, πθέλκετο νὰ ἐκβάλῃ καὶ πάλιν τὴν κεφαλὴν· ἀλλ' ἡ χιών ἦτο τοσοῦτω πυκνή, ὥστε ἀδύνατον ὑπάρξε νὰ τὴν διασχίσῃ. Καὶ λοιπὸν ἀπελπισθεὶς προσευχάθη, ἀνέθεσεν εἰς τὸν Θεὸν τὴν ψυχὴν του, ἀνεπόησε τοὺς γονεῖς του καὶ τὴν ἀνησυχίαν των, καὶ ἐκοιμήθη ἐκ νέου.

Ὁ πατὴρ του βλέπων τὴν τόσῃ ἀργοπορίαν τοῦ υἱοῦ του, ἔδραμεν εἰς ἀναζήτησίν του· καὶ αἱ ἀρχαὶ δὲ προσέταξαν τοὺς κατοίκους τῶν παρακειμένων

(*) On sait que quelques journaux français ont annoncé sérieusement qu'un homme enseveli sous la glace pendant cent soixante-dix ans, y avait conservé la vie. *Ora Revue Britan. τόμ. 9. φυλλοδ. τοῦ Νοεμβρίου, 1826.

χωρίων νὰ ἐρευνήσωσι περὶ αὐτοῦ. Ἀλλ' οὐδὲν ἀνεκάλυψαν· καὶ πάντες ἐπανῆλθον πιστεύοντες, ὅτι ἐτάφη ὁ ταλαίπωρος νέος ὑπὸ τὴν χιόνα, καὶ ὅτι ἀδύνατον ἦτο νὰ εὑρεθῇ.

Ὁ κχιρὸς ἐγενεῖν ἐπὶ τέλους αἴθριος, καὶ τὴν 9 Δεκεμβρίου, χωρικός τις ὑπῆγεν εἰς τὸ κυνήγιον. Εὐρὸς δὲ διέβρινε παρὰ τὸ χεῖλος φάραγγος πλήρους χιόνος, παρετήρησε τὸν σκύλον του καθήμενον καὶ τρώγοντα. Καὶ πλησιάσας εἶδε πόδα ἵππου, καὶ τὸν ἵππον αὐτὸν ὑπὸ τὴν χιόνα, αὐτὸς τὴν κεφαλὴν εἶχον κατὰράγει λύκοι. Τότε ἐπαυελθὼν ἀνήγγειλε τὸ πρᾶγμα εἰς τὴν ἀστυνομίαν, ἥτις εἰδοποίησε τὴν οἰκογένειαν τοῦ ἀπολεσθέντος νέου. Καὶ εὐθὺς ἦλθον φέροντες σκαπάνας καὶ πτύα, καὶ σκάψαντες ἀνέσταν τὸ πτώμα τοῦ ἵππου, παρὰ τὸ ὁποῖον ἐφάνη καὶ τῆς ἀμαξίτης ἡ ἀκρά. Οἱ ἐργάται ἐδιπλασίασαν τότε τὸν ζήλόν των, καὶ μετ' ὀλίγον ἐφθασαν εἰς στρώμα χιόνος πεπηγὸς, τὸ ὁποῖον ἐσκέπαζε τὴν ἀμαξίαν. Ἀνοίξαντες δὲ ὀπήν, ἐθαύμασαν αἰσθανθέντες πνοὴν θερμὴν ἐξελθοῦσαν. Τότε τῶν χωρικῶν τις γονυπετήσας παρὰ τὴν ὀπήν ἐβαλεν ἐντὸς αὐτῆς τὸ πτύον του. Καὶ εἶδεν ἄνθρωπον ἐξηπλωμένον, ἀλλὰ μὴ διδόντα σημεῖον ζωῆς. Ἐλθὼν δὲ καὶ ὁ πατὴρ τοῦ νέου, ἔφερε τὸ στόμα εἰς τὴν ὀπήν καὶ ἔκραξε·

— Δημήτριε, ζῆς;

— Ναί, ἀπεκρίθη φωνὴ ἀσθενής.

— Πλησίασε λοιπὸν εἰς τὴν τρύπαν, ἔκραξαν οἱ ἐργάται.

— Δὲν ἔχω δύναμιν, ἀπεκρίθη ὁ Δημήτριος· προσέξετε μὴ με πληγώσετε.

Μετὰ μικρὸν ἐπέρασε τὴν κεφαλὴν διὰ τῆς ὀπῆς· ἡ ὄψις του ἦτο περικνη ἀλλ' αὐτὸς ἐφαίνετο ἀτάραχος. Τὸν ἀνέσταν λοιπὸν διότι ἦτο πολλὰ ἀδύνατος· καὶ ἀπὸ τὰ περιδρεκτὰ ἐνδύματά του ἐξήρχετο ἀτμός πυκνός. Μύλις δὲ εἶδε τὸν πατέρα του, καὶ χαιρετίσας αὐτὸν ἔδωκε βαλάντιον δερμάτινον περιέχον τὸ ἐκ τῆς πωλήσεως τῶν ἀγγείων ἀργύριον. Μετὰ ταῦτα μετέφεραν αὐτὸν εἰς καλύβην, ἥλλαξαν τὰ φορέματά του καὶ τῷ ἔδωκαν ὀλίγην τροφήν. Ὅτε δὲ εἶπον ὅτι ἔμεινε δώδεκα ἡμέρας ὑπὸ τὴν χιόνα, ἔμεινεν ἐκθαμβός· διότι ἐνθυμεῖτο μὲν ὅτι παρῆλθον πολλαὶ ἡμέραι, δὲν ἐδύνατο ὅμως νὰ διακρίνῃ καὶ πόσαι, ἐπεὶδὴ ἦτο πάντοτε σκύτος. Ὅσάκις δὲ ἐξύπνα ἐδροσίζετο, τρώγων ὀλίγην χιόνα, καὶ προσήχετο· καὶ ἐπεὶδὴ δὲν ἤλπιζε βοηθεῖν, δὲν ἐφρόντιζεν εἰμὴ περὶ τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς του. Ἄν καὶ ἔμεινεν ἐπὶ δώδεκα ἡμέρας ἀκίνητος, καὶ ἄλλο μὴ ἔχων σκέπασμα πλὴν τοῦ καφτανίου του, δὲν ὑπέφερε πολὺ ψῦχος. Τινὲς ὅμως τῶν δακτύλων τῶν ποδῶν του ἦσαν ὅλως παγωμένοι. Ἀφοῦ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν καλύβην του καὶ ἀπῆλυσεν ἐπὶ τινὰς ἡμέρας τῶν περιποιήσεως τῆς οἰκογενείας του, ἀνέλαβε τὰς δυνάμεις του, καὶ ἐπεδύθη εἰς τὰ συνήθη ἔργα· διετηρήθη δὲ καὶ ὁ περὶ αὐτὸν πάγος δι' ὅλου τοῦ χειμῶνος, καὶ πολλοὶ περίεργοι ἐρχόμενοι ἐπεσκέπτοντο αὐτόν.

Σημειωτέον δὲ ὅτι τὸ γεγονός τοῦτο εἶναι ἐξαιρετικόν· διότι ὅσοι ῥωμαῖοι καὶ ἄνθρωποι οἱ χωρικοὶ τῆς Ρωσίας, δὲν ἀντέχουσιν εἰς τὸ ψῦχος ὅσας πνέει ὁ μέτελ· εἰς τοιαύτας μάλιστα περιστάσεις καὶ ἄλλοι σκεπάζονται ἀπὸ πτώματα.

ΝΕΟΝ ΕΥΕΡΓΕΤΗΜΑ

Τῆς Κ. Ἑλένης Τσοτίσα.

— οοο —

Ἡ ἱστορία ἀναφέρει πολλὰς γυναικας αἰτίνας τιμῶσαι τὴν μνήμην τοῦ ἀποθανόντος συζύγου, ἢ ἐπὶ τὴν κόνιν αὐτῶν, ἢ ἀνήγειρον μνησθεῖα, ἢ καὶ μὴ στέργουσαι νὰ ἐπιζήσωσι διέφθειρον ἐκινεῖται. Καὶ ἐπαινοῦμεν μὲν τὸ αἶσθημα, ἂν καὶ ἐνίοτε δὲν ἐγκρίνομεν τὴν πράξιν· ἡ γυνὴ ὅμως, ἥτις συμπληρώσας τοὺς εὐεργετικούς σκοποὺς τοῦ ἰδίου ἀνδρός, καὶ μάλιστα τοὺς ἀποβλέποντας εἰς τὴν πατρίδα, ἐξακολουθεῖ τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον ἐκεῖνος ἐπεχείρησε ζῶν, ἡ γυνὴ αὐτὴ, λέγομεν, τιμᾷ ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην καὶ εἰς ὑπατον βαθμὸν τὴν μνήμην τοῦ ἀποθανόντος συζύγου της.

Τοιαύτην γυναῖκα καυχᾶται ἡ Ἑλλὰς ὅτι κατέχει σήμερον εἰς τοὺς κόλπους της· εἶναι δὲ ἡ Κ. Ἑλένη Μεγαλὴ Τσοτίσα. Αὕτη οὐ μόνον ἐξέχοντα χιλιάδας δραχμῶν προσέφερεν εἰς τὸ Ἀρχιεπισκοπικόν ὀρφανοτροφεῖον, καὶ ἄλλας ἀγοθοεργίας ἐπραξε καὶ πράττει, ἀλλὰ καὶ πολὺ ἔτι μείζονα διανοεῖται ὑπὲρ τῆς φίλης πατρίδος. Μερικῶς ἰδίως ὑπὲρ τῆς ἐκπαιδεύσεως τοῦ φύλου αὐτῆς καὶ ἐξαιρέτως τοῦ κατὰ τὴν δούλην Ἑλλάδα, εὐηργέτησεν αὐτὴ πολλὰ, καὶ ἐσχάτως καταγραφείσα αὐθορμητῶς συνδρομητῆς εἰς τριάκοντα ἀντίτυπα τῆς Πανδώρας, παρήγγειλε νὰ στέλλωνται τὰ μὲν εἰκοσιν εἰς τὸ ἐν Μετσόβῳ, τὰ δὲ δέκα εἰς τὸ ἐν Λαρίσῃ Παρθενόφυγιον.

Ἡ πράξις αὕτη μαρτυρεῖ οὐ μόνον καρδίαν φιλοπάτριδα ἀλλὰ καὶ νοῦν σκετόμενον· διότι ἐξ αὐτῆς φαίνεται ἐννοῶσα καλῶς ἡ Κ. Ἑλένη Μ. Τσοτίσα, ὅτι οὐδὲν ἔθνος μέγα καὶ ἰσχυρὸν ἐάν μὴ ἡμιλῇ τὴν αὐτὴν γλῶσσαν καὶ ἐμπνέεται ὑπὸ τῶν αὐτῶν αἰσθημάτων· καὶ ὅτι, ὅπως φθάσῃ τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος ἐκεῖ ὅπου ἀξιοῖ, ἀνάγκη νὰ ἐνασχοληθῇ διὰ παντὸς τρόπου εἰς τὴν διάδοσιν ἐκείνης καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τούτων διὰ τοῦ γυναικείου μάλιστα φύλου, τὸ ὁποῖον πρῶτον καλεῖται εἰς τὴν ἀγωγὴν ἡμῶν.